Peter Swordteeth

A szívek hűsége

Publio

A szívek hűsége

Peter Swordteeth

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. fejezet

Történetünk Angliában, Peebles városkától néhány kilométerre, egy árvaházban kezdődik. A főúttól pár száz méterre álló háromszintes épület meglehetősen romos állapotban van, mivel anyagi támogatottsága meglehetősen alacsony.

A földszinten találhatóak az ebédlők, a konyhák, egy kisebb tornaterem és egy terem, ahol a gyerekek játszhatnak. Kialakítottak egy kisebb helyiséget is, ahol a bentlakók barkácsolhatnak. Az intézmény ezeket a kézműves dolgokat adja el a közeli város piacán, hogy egy kis plusz bevételre tegyen szert. Legtöbbször fából készült játékokat fabrikálnak a bentlakó fiúk. A lányok zoknit, sálat vagy kesztyűt készítenek.

Az első emeleten vannak a lányok hálótermei, fürdőszobái és a mellékhelyiségek.

A második emelet a fiúk szintje.

Az igazgatónő a földszint egyik sarkában kialakított kis irodájában olvasgatja a kiadásokról szóló papírokat. Az ötvenes évei közepén járó asszony vékony, ráncos bőrű kezei a fejét fogják a számok láttán. Ha ősz haja nem lenne kontyba fogva, valószínűleg égnek állna. Közel száz gyerek ellátásáról kéne gondoskodnia.

Megszólal az ebédet jelző csengő és a gyerekek szaladnak az étkezőbe. Mindenki leül a maga helyére, ahol egy mélytányér, egy kanál és a pohara várja. A mogorva képű dadusok hatalmas fazekakkal járják körbe a két sorban felállított asztalokat. Mindegyik gyermek tányérjába egy merőkanál levesnek nevezett valamit töltenek. Inkább hasonlít egy adag vízre, benne valamiféle zöldségnek nevezett izével. A szerencsésebbek még egy-egy apró hússzerű cafatot is kapnak a löttybe. A leves után mindannyian megkapják a szelet kenyerüket, amin itt-ott vaj nyomai is fellelhetőek.

Ebéd után a kisebbek felmennek a hálótermekbe és kialusszák a délelőtti munka fáradalmait.

Egy nyolcéves kis srác és egy hétéves lányka a közeli fás ligetbe veszi az irányt. Tavasz van, így a kislányon csak egy foltozott póló és egy zöld rövidnadrág van. A fiú egy valamikor fehérnek mondott atlétatrikót és egy szürke, térdig érő nadrágot kapott magára, mielőtt ebédelni ment.

Sokakat elbűvölt a kislány hátközépig érő lángvörös haja és zöld szeme. Többen is értetlenül rázták a fejüket, mikor megtudták, hogy ezt a gyönyörű leánykát csak úgy kidobták az utcára a szülei. A barna, tüsi hajú fiúcska édesanyja meghalt. Az édesapjáról senki sem tudta, hogy kicsoda és hol van, így az árvaházba került. Johnny nagyon elveszett és magányos volt, mikor az intézménybe került. Kate volt az, aki elsőként odament hozzá barátkozni és azóta is elválaszthatatlan társak.

- Megint egy átlagos ebéd. – sóhajtotta a fiú.

- Képzeld, - szólalt meg Kate – nekem ma jutott három kis répa darabka és még egy apró husi is. Bár, eléggé fura íze volt, inkább nem ettem meg.

- Mázlista. Én csak egy répát kaptam, de a víz tetején mintha úszott volna egy kis zsír is. – felelte Johnny tettetett gondolkodással. Végül mindketten felnevettek.

A fiú számára a lány nevetése volt a legszebb hang a világon, bár ezt nem merte bevallani neki. Felmásztak az egyik fára és mindketten választottak egy-egy ágat, amire leheveredtek.

- Mit készítettél ma? – kérdezte Kate.

- Egy kisautót. Viszont az egyik kerekét elrontottam, kicsit kockásabb lett.

- Jut eszembe! – mondta hirtelen a lány – Beszéltem Mr. Warrennel és megengedte, hogy megvarrjam az inged. Majd ha visszamentünk, odaadom.

- A piros-fekete kockásat? – kérdezte tágra nyílt szemekkel, mire a lány bólintott – Júj! Köszönöm, Kicsi Lángocska!

Kate eleinte meglepődött azon az elnevezésen, amit Johnny talált ki neki, de rájött, hogy illik rá és még tetszett is neki. Ám Ő sem maradt adós!

- Ha tudom, hogy ennyire szereted azt az inget, Kis Tigris helyett Kockás Tigrisnek neveztelek volna el. – felelte nevetve.

- „Kockás Tigris”? Még mit nem!?

Durcásan összefonta kezeit mellkasa előtt és színpadiasan felemelte az orrát, majd elfordította a fejét. Erre a lány csak még jobban nevetett és leesett a fáról. Mikor lefordult, jobb kezével villámgyorsan utánakapott az ágnak és felhúzta magát.

- Azért ne essél le! – mondta Johnny a visszakapaszkodó lánynak.

- Ne haragudj, - felelte még mindig fulladozva a nevetéstől – csak annyira mókás volt, ahogy felvontad az orrod.

Erre a srác is elkezdett nevetni. Az árva gyerekek között ritka ajándék volt a mosoly, de Ők ketten annyira kedvelték és ismerték egymást, hogy gyakran meg tudták nevettetni a másikat.

- Kicsi Lángocska! Mit szeretnél a szülinapodra? - kérdezte kíváncsian mosolyogva a fiú.

- Valami szépet az én Kis Tigrisemtől. - mondta mosolyogva Kate.

Odamászott hozzá és adott egy puszit a fiú arcára.

A srác jobb kezével megfogta a saját állát és félig lehunyt szemmel gondolkodott. A lány ismerte annyira, hogy ilyenkor nagyon és komolyan gondolkodik, nem csak játssza. Pár perc elteltével Johnny felnézett a vele szemben lévő ágon fekvő lányra és egy félmosollyal az arcán megszólalt.

- Tudom már mi lesz az!

Pár nappal később, munka után Johnny odament a foglalkoztató tanárhoz. Mr. Warren volt az egyetlen, akit a két fiatal megszeretett. A többi dadus mogorva vénasszonyok voltak. Az öreg bácsi azonban mindig mosolyogva fogadta a tőle segítséget kérő gyerkőcöket.

Az asztala felett görnyedt és egy fabábú testét igyekezett díszesre faragni. A kisfiú odalépett hozzá, miután a többiek kimentek.

- Mr. Warren! - szólította meg, mire az idős bácsi szokásos jókedvével ránézett - Szeretnék kérni öntől valamit. - mondta szégyellősen.

- Mondjad csak, Johnny! Ismersz, nem harapok!

- Katenek hamarosan születésnapja lesz és szeretném meglepni valamivel. - mondta kezeit a háta mögött morzsolgatva.

- És mi lenne az? - kérdezte a fiú felé fordulva.

- Szeretnék készíteni egy szívet, de ha lehet valamilyen fémből. Lehetőleg úgy, hogy amikor átadom neki, kettétörhessük. Egyik lenne az övé, a másik pedig az enyém.

- Egy kis szerelmi ajándék? - kérdezte nagy mosollyal az öreg, mire a kissrác elpirult.

- Öhm… Nem szerelemből, inkább csak egyszerű szeretetből. - mondta a sarkain hintázva a padlónak.

Az öregúr felállt és az egyik sarokba ment, ahol anyag maradékok voltak. Johnny csak nézett utána. Végül Mr. Warren visszatért egy kis darabka alumíniummal.

- Ebből pont kijön egy kisebb szívecske. - mutatta fel az anyagdarabot - Kivágjuk, aztán pedig jól lecsiszoljuk, hogy csillogjon, jó lesz?

- Nagyon! - felelte ujjongva a fiúcska.

Közben megszólalt az ebédre hívó csengő.

- Pszt! - szólt halkan a siető után - Majd este gyere vissza és megcsináljuk!

- Köszönöm! - felelte fülig érő szájjal Johnny.

Lámpaoltás után Johnny lelopódzott a műhelybe, ahol már várta őt az öreg. Mr. Warren kézügyessége páratlan volt és szabadkézzel megrajzolta a fémlapocskára a szívet. Kis barátja fogott egy lemezollót és elkezdte kivágni. Precízen ügyelt, hogy a megrajzolt vonalat kövesse. Tudta, hogy ez az anyag itt náluk kincsnek számít, ezért nem hibázhat. Az olló nem volt a legélesebb, így nehezen tudott vele bánni, de végül sikerült. Az öregúr felügyelete mellett egy reszelővel megmunkálta a forma éleit. Ezek után öreg barátja egy finom csiszolópapírt nyomott a kezébe.

- Az alumíniumot szép fényesre lehet csiszolni! - mondta kacsintva, mire Johnny szeme felcsillant és már neki is állt a munkának.

Kicsivel később Mr. Warren elgondolkodva megkérdezte.

- És hogyan fogja viselni?

- Hát, erre nem gondoltam. - jött kis idő múlva a bánatos felelet.

Erre a bácsi odalépett hozzá, megfogta a félig kifényesített szívet és mutogatva mondta.

- Mit szólnál, ha itt és itt felül fúrnánk egy-egy apró lyukat és két medált csinálnánk belőle.

- Az ötlet jó, de mire fűzzük fel? Egyikünknek sincs nyaklánca.

- Akkor készítsünk. - felelte szokásos mosolyával.

Előkotort pár vastagabb drótot.

- Nem a legszebb, de be kell érnünk ennyivel. Van valahol egy kis sárgafestékünk, abba belemártunk egy kis darabot. Csinálunk belőle egy pici karikát, ami majd a medált tartja. A maradék huzalból apró láncszemeket készítünk és fényesítés után összefűzzük őket. Mit szólsz?

- Remek ötlet! - kiáltotta, majd az öreg nyakába ugrott és átölelte.

Három éjszakán át dolgoztak a két nyakláncon. A medált középen vésővel bemetszették, hogy később könnyen ketté lehessen törni.

Elérkezett Kate születésnapja. Eddig Mr. Warrennél tartották az elkészült meglepetést. Ebéd után Johnny elszaladt az öreg bácsihoz érte, majd sietett ki a ligetbe, a megbeszélt találkozó helyre. A liget széléhez érve meglátta a várakozó lányt. Háttal állt neki, mert egy madárfiókát igyekezett visszatenni a fészekbe. Egy oldalról érkező szellő meglebbentette hosszú haját és a látványtól Johnnynak elállt a lélegzete.

- De gyönyörű. - mondta magában.

Fél perc bámészkodás után eszébe jutott, hogy miért is jött. Elővette a zsebéből az ajándékot és a háta mögé dugta.

- Szia! - szólította meg a Kate-et.

- Szia! - fordult meg.

- Elhoztam az ajándékod. - mondta mosolyogva.

Megmutatta a szívet a két nyaklánccal. A lánynak elakadt a lélegzete. A szív is és a láncszemek is csillogtak a napfényben.

- Fogd meg az egyik felét! - mondta a srác és a másiknak nyújtotta a medál ráeső részét.

Kate megfogta, majd Johnny letörte a saját felét. Ezután elvette a lány kezéből a másikat és a nyakába akasztotta. Kis bíbelődés a szépséges hajzuhataggal és már ott is fityegett a medál a kislány nyakában. Ezek után Kate akasztotta a fiú nyakába a másik ékszert, majd átölelte.

- Köszönöm! - mondta meghatódva a lány - Sosem fogom levenni, csak fürdéskor!

- Bármi történjék, emlékeztessen minket arra, hogy mennyire szeretjük egymást!

- Csodálatos ajándék! - még jobban megszorította a barátját.

Napközben a ruháik alá rejtve hordták, hogy se társaik, se a dadusok ne lássák. Féltek, hogy elvennék vagy ellopnák tőlük. Csak akkor viselték a ruháik felett, amikor kettesben voltak. Egyedül Mr. Warren tudott a kis titkukról. Mikor megtudta Johnnytól, hogy a lány mennyire örült az ajándéknak, nagyon boldog volt.

- Vigyázzatok egymásra! - mondta.

2. fejezet

Nyár közepe volt. A fullasztó hőség megviselte az árvaház lakóit. Ebédre meggylevest kaptak a gyerekek, legalábbis annak nevezték, de inkább csak valami folyékony, rózsaszínű valami volt. Viszont a kellemes hűvösségét élvezték a fiatalok.